

„Ei se dau înapoi, sperând și rugându-se”

Sâmbătă, 1 ianuarie 2011

Gili Cârstea

În fiecare generație poporul acesta a avut parte de serviciile unei elite specializate în a face viața purtătorilor de poveri cât mai grea cu putință. Fiecare rază de lumină nouă a fost primită cu suspiciune, dispreț și opoziție deschisă.

Prima reacție este împotrivirea față de noutate, de necunoscut, o reacție aproape normală și legitimă. Dar dacă ea nu este urmată de interes serios pentru adevăr și dispoziție de a fi învățat de Dumnezeu, se transformă în ceva extrem de hidos. Ascultați ce li s-a întâmplat conducătorilor din 1888, după ce Domnul le-a trimis lumină prin frații Waggoner și Jones, pe care Ellen White îi numea fără nicio sfială „purtători de poveri”:

„Cel mai dificil lucru din lume este să convingi pe cineva care nu vrea să fie convins. În loc de a se angaja cu toată inima în această lucrare, ei se dau înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să nu aibă succes, căci dacă *purtătorii de poveri* ar avea succes, aceasta ar fi dovada că cei ce s-au îndoit sunt greșiți” (The Ellen G. White 1888 Materials, 428).

Cei care nu voiau să se lase convinși nu erau o minoritate patetică și neglijabilă de la periferia bisericii. Ei erau elita teologică, oamenii care luau decizii în lucrarea lui Dumnezeu, onorați și respectați de popor.

Cum este posibil ca tocmai ei să ajungă într-o astfel de situație nenorocită? Ni se spune că ei „sperau și se rugau” ca Jones și Waggoner să nu aibă succes. De ce? Pentru un motiv absolut infantil: Să nu afle lumea că poziția lor inițială față de lumina trimisă de Dumnezeu a fost greșită.

De ce nu este îngerul bisericii Laodicea capabil să înțeleagă această teribilă trăsătură a inimii firești? Nu observă ei cum liderii Israelului după trup de peste 2000 de ani „speră și se roagă” ca lumea să nu priceapă că Hristos a fost Mesia, doar ca să nu se vadă că poziția luată de teologii lor din trecut a fost greșită?

Nu există poziție mai jenantă pentru un conducător al bisericii decât aceasta, să ajungă să se roage ca solii lui Dumnezeu să nu aibă succes. Evident, cei din 1888 nu spuneau deschis: „Doamne, în numele lui Isus te rugăm, fă tu cumva ca frații Waggoner și Jones să nu aibă succes. Noi vedem că sora White

este cu ei, crede ca ei, predică împreună cu ei, dar ei sunt eronați, duc poporul în rătăcire și primejduiesc solia adventă. Te rugăm, împiedică-i Tu. Mulțumim, amin!”

Prin expresia „speră și se roagă” este descrisă dorința, intenția ascunsă a inimii lor, oglindită în reacțiile pe care le aveau față de solie și de soli.

Și afară de „speră și se roagă” frații făceau și ceva cât se poate de concret: Născociau tehnici rafinate de a pune bețe în roate lucrării care se desfășura peste capul și voința lor, cu Jones, Waggoner și Ellen White vizitând adunările spre „a da poporului o șansă, dacă frații din conducere nu doresc să primească adevărul trimis de Dumnezeu,” așa cum spunea sora White.

Au găsit-o pe cea mai potrivită, eficientă și elegantă: Waggoner mutat disciplinar în Anglia, Ellen White exilată în Australia, Jones păstrat în America pentru decontaminare. Totul pentru binele lucrării. Văzându-i plecați, vă imaginați cum mulțumeau frații de la Battle Creek lui Dumnezeu pentru înțelepciunea Sa nepătrunsă cu care a rezolvat magistral acest incident neplăcut din viața bisericii.

Dar Domnul nu fusese amestecat în acest proiect mârșav, așa cum au aflat și ei mai târziu:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră *de a ne vedea plecați era așa de mare*, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

„Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflet ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek” (*The EGW 1888 Materials*, 1622).

Acest incident major al istoriei noastre demonstrează fără tăgadă că

atunci când oamenii insistă să meargă pe drumul lor, Dumnezeu se retrage fără să-i tulbure. El le cunoștea inimile, știa că ei „speră și se roagă” ca „purtătorii de poveri să nu aibă succes.” El înțelegea motivul pentru care au exilat-o pe sora White în Australia și pe Waggoner în Anglia. Era același adagiul ancestral: „Nu vrem ca acest om să împărățească peste noi” (Luca 19:14).

În fața unei astfel de dezvăliri șocante, fratele Olsen, președintele Conferinței Generale, ar fi trebuit să fie adus la disperare, să convoace comitetul și să anunțe că își dă demisia. În acea scrisoare i se spunea clar că el a lucrat împotriva lui Dumnezeu. Dar nu s-a întâmplat nimic. Planul funcționa perfect, și dădea rezultate. Iar lucrarea mergea bine și solia adventă prospera dincolo de așteptările lor. Nu era aceasta cea mai puternică dovadă că Dumnezeu este cu ei?

Așa este și acum. Nunta Mielului este împiedicată sistematic, dar frații sunt convinși că Domnul este cu ei, că lucrarea prosperă sub conducerea lor și că nu este nevoie de nimic altceva în prezent. Dar ei nu-și cunosc inimile, în care stăpânește aceeași dorință ascunsă ca „purtătorii de poveri” să nu aibă succes. Biserica nu trebuie să afle că ei s-au împotrivit luminii din cer.

„Cei care nu își cunosc istoria, sunt condamnați să o repete.” Și o repetă, „sperând și rugându-se” ca purtătorii de poveri să nu aibă succes în încercarea lor de a trezi fecioarele adormite.